

جهان در آستانه‌ی ورود به عصر بربریت سرمایه

سی و یکمین اجلاس سالانه‌ی کشورهای از نظر اقتصادی قوی‌ترین (معروف به گروه ۸)، از ۱۵ تا ۱۷ تیرماه در گلن ایگلز واقع در ۱۰۰ کیلومتری ادینبورگ، مرکز ایالت اسکاتلند در انگلستان، برگزار شد. هدف این اجلاسها ظاهراً برای نزدیک کردن نظر این کشورها به یکدیگر در رابطه با مسایل حاد جهانی، جهت اتخاذ تصمیمات مشترک است. اما نتایج کار آنها نشان می‌دهد که در این اجلاسها هرکدام از شرکت‌کنندگان و به طریق اولی قوی‌ترینها برای تحکیم موقعیت جهانی خود تلاش می‌کنند و اکثراً کوه تبلیغات آنها در مورد حل مسایل جهانی، موش‌نحیف و نزاری می‌زاید که حتا قادر نیست تا اجلاس بعدی زنده بماند. توافقات هم، یا به اجرا در نمی‌آیند و یا سروپا شکسته و محض خالی‌نبودن عریضه، انجام می‌گیرند!

بهمطور مثال اجلاسهای ۵ سال اخیر را مرور کنیم:

در دیدار اوکیناوا (ژاپون) در سال ۲۰۰۰، بحث پیرامون پائین آوردن و بخشوده‌گی درصدی از وامها به کشورهای فقیر جهان بود که بعضاً بهره‌ی این وامها بزرگتر و یا بخش بزرگی از بودجه‌ی سالانه‌ی این کشورها را تشکیل می‌داد و آنها را در آستانه‌ی ورشکستگی قرار داده بود. همچنین مبارزه با امراض و گرسنه‌گی و به‌ویژه مبارزه با ایدز، در دستور کار اجلاس قرار گرفت. این تصمیمات عمده‌ها روی کاغذ باقی ماندند!

در دیدار جنوا (ایتالیا) در سال ۲۰۰۱، باز هم مبارزه با فقر و گرسنه‌گی در دستور کار اجلاس قرار گرفت که انسان را به‌یاد "اقرار به گناهان در نزد کشیش، پاک شدن گناهان با این اقرار و شروع مجدد خلاف‌کاری تا دور بعدی اقرار"، می‌اندازد! فقر و گرسنه‌گی پس از اجلاس جنوا و تصمیمات متخذه در آن، نه تنها تخفیف نیافت بلکه گسترش پیدا کرد.

در دیدار کانادا در سال ۲۰۰۲، که از ترس تظاهرکنندگان محل آن در جای دوردستی در وسط جنگلها قرار داشت، بحث پیرامون جلوگیری از انتشار سلاحهای هسته‌ای و کوشش برای رشد آفریقا مطرح گردید. نه تنها کوچک‌ترین گامی جز فراهم شدن بهانه برای تجاوز آمریکا و متحدانش به عراق، برداشته نشد، بلکه خود آمریکا بی‌شرمانه به تکمیل زرادخانه‌ی هسته‌ای اش پرداخت و آفریقا هم در فقر و فلاکت سوخت.

در دیدار اوپان (فرانسه) در سال ۲۰۰۳، انجام رفرمهای اقتصادی در کشورهای غنی جهت جواب‌گوئی به نیاز "بازار نئولیبرالیستی" و ایجاد توافق نظر بین دولتهای گروه ۸ در زمینه‌ی جنگ تجاوزکارانه در عراق، مورد مذاکره قرار گرفت که در هر دو زمینه نه تنها پیش‌رفتی حاصل نشد، بلکه اختلافات تداوم یافت.

در دیدار در ریای ایسلند (آمریکا) در سال ۲۰۰۴، توافقات محتاطانه‌ای در مورد قرضه‌ی فقیرترین کشورهای فقیرترین و حل مسئله اسرائیل و فلسطین در دستور کار قرار گرفت. ولی آمریکا از پشتیبانی بی‌قید و شرطش از اسرائیل دست برداشت و بر تجاوزکاری دولت اسرائیل صحنه گذاشت!

و اما امسال که دولت انگلیس میزبان گروه ۸ کشور بود و برای برگرداندن توجه جهانیان از مسئله جنگ تجاوزکارانه در عراق و ایجاد وجهه، پس از بی‌آبروئیهای ناشی از آن جنگ، بار دیگر بخشوده‌گی قرض فقیرترین کشورهای فقیرترین در آفریقا و مسئله‌ی محیط زیست، در دستور کار کنفرانس قرار گرفت.

هیچ‌یک از تصمیمات ۵ اجلاس گذشته گروه ۸، به معنای واقعی کلمه به اجرا در نیامدند: نه گره‌ی از مشکل فقر و گرسنه‌گی در جهان باز شد، نه راه حلی برای ریشه‌کن کردن مرض خطرناک ایدز پیدا شد، نه مشکل اسرائیل و فلسطین راه به‌جائی برد و نه راه حلی کم کردن گازهای گلخانه‌ای که از دودکشهای کارخانه‌های کشورهای صنعتی و به‌ویژه آمریکا به‌بیرون می‌آیند، اتخاذ گردید. شاید بی‌مورد نباشد که یادآوری کنیم که طبق ارزیابی دانشمندان محیط زیست در صورت عدم حل مسئله‌ی اخیر، جریان گلف استریم، از خلیج مکزیک تا قطب شمال، در ۲۰۰ سال آینده قطع شده و با ذوب شدن یخهای قطبی، بسیاری از سواحل کشورها به زیر آب رفته، گرمای زمین روبه افزایش گذاشته و بسیاری از مناطق کره خاکی نیز به‌صورت کویر در خواهند آمد.

مردم جهان شاهدند که کارخانه‌های آمریکا تولیدکننده و پخش‌کننده‌ی بیش از ۴۰٪ گازهای گلخانه‌ای هستند و دولت آمریکا سرسختانه از امضای قرارداد کیوتو در مورد پائین آوردن سطح تولید این گازها به سطح سال ۱۹۹۰، سرباز می‌زند.

مردم جهان می‌بینند که به‌جای ارسال داروی مجانی برای معالجه‌ی افراد مبتلا به ایدز، مونوپولهای بزرگ داروسازی حاضر به پائین آوردن بهای این داروها نشده و حتا از تولید ارزان آن توسط شرکتهای داروسازی

هندوستان و آفریقای جنوبی، ممانعت به عمل می‌آورند و ۴۰ میلیون نفر مبتلا به ایدز در جهان با مرگ دست و پنجه نرم می‌کنند و این مرض در حال گسترش و شیوع است!

مردم جهان می‌بینند که اسرائیل نه تنها مجهز به سلاح‌های هسته‌ای است بلکه از قطعنامه‌های سازمان ملل نیز دایر به برگشت به مرزهای ۱۹۶۷، سرپیچی کرده و به بهانه‌ی جلوگیری از نفوذ تروریست‌ها، دولت تروریست این کشور به ساختن دیواری که بخشی از زمین‌ها و آب‌های فلسطین را نیز دربر می‌گیرد، به اشغال بیشتر مناطق فلسطینی ادامه می‌دهد. جهان‌گشائی می‌پردازد!

مردم جهان شاهدند که با دروغ، حيله و نیرنگ و به بهانه‌ی وجود سلاح‌های کشتار جمعی جنگی و جلوگیری از تروریسم، نیمی از کشورهای گروه ۸ وارد جنگی ناعادلانه در عراق شده‌اند که در ۲ سال و اندی بیش از ۱۳۰ هزار قربانی به‌جا گذاشته‌است که با افزودن کشته شده‌گان در تهاجم و اشغال افغانستان، به مرز 200 هزار رسیده‌است - قربانیان تروریسم دولتی آمریکا و انگلیس و... - که دولتهای پست مدرن غربی برای آنها سکوت را جایز نمی‌دانند، چون‌که از خودی‌ها نیستند و از ما بدتر اند!!

در تظاهرات علیه اجلاس سران گروه ۸ در اسکاتلند، بیش از ۲۰۰ هزار نفر از سراسر اروپا شرکت کردند و طبق معمول ۱۲ هزار پلیس از مناطق مختلف انگلستان برای حفاظت از این اجلاس، گردآمدند و تا توانستند تظاهرات مسالمت‌آمیز را به خشونت کشانند و دهها نفر را زخمی و دستگیر کردند.

بوش که به‌جرت می‌توان گفت منفورترین رئیس دولت جهان است قبل از حرکت به اجلاس فوق، روز شنبه در کپنهاگ با انبوه ۲۰ هزار نفری تظاهرکننده روبه‌رو شد که در جلو سفارت آمریکا فریاد می‌زدند: بوش و فوگ، از عراق بیرون روید".

در چنین وضعی که نفرت جهانیان از سران گروه ۸ کشور در حال اوج‌گیری بود، عملیات تروریستی انتحاری در ۳ ایستگاه قطار زیر زمینی لندن و یک اتوبوس شهری توسط ۴ شهروند جوان انگلیسی و با اصل و نسب پاکستانی که طی آن جان حد اقل ۵۵ نفر مردم بی‌گناه گرفته شد و بیش از ۷۰۰ نفر زخمی به‌جا گذاشت، زمینه را مساعد ساخت تا سران گروه ۸ بار دیگر به خاطر سوگند تشدید مبارزه با تروریسم سوگند یاد کنند را بخورند، بدون این‌که بپذیرند که تروریسم کور کنونی محصول تروریسم آگاهانه‌ی دولتی آنها است که در جهان بی‌دادمی‌کند.

از این به بعد، زنده‌گی خصوصی افراد از تیررس پلیس در امان نخواهد بود. پلیس کشورهای غربی با دوربین گذاشتن در هر جا که ضروری تشخیص دهند، با کنترل گفت‌وگوهای تلفونی و پست‌های الکترونیکی، دارند در لفافه‌ی مبارزه با تروریسم، پایه‌های بربریت فردا را می‌ریزند.

ژوزه ساراماگو نویسنده‌ی پرتغالی و برنده‌ی جایزه‌ی نوبل در ادبیات بی‌هوده نمی‌گوید: "ما به‌سوی قانون جنگل پیش می‌رویم که ایالات متحده‌ی آمریکا و شرکاء کهنه و نو آن می‌خواهند بر جهان تحمیل کنند".

امپریالیسم فراملی‌ها برای حفظ حاکمیت خود بر جهان، حاضر به هرگونه جنایتی است. اما مردم جهان این اجازه را به‌آنها نخواهند داد که به رویاهای مخوف فرانکشتابینی خود برسند. شرکت صدها هزار نفر در کنسرت‌های لایو ۸ (Live 8) که ظاهراً برای برگرداندن توجه جوانان از اعتراض به اجلاس گروه ۸ ترتیب داده شده بود و میلیارد‌ها نفر در جهان به تماشای آن پرداختند و خواست هنرمندان در بخشوده‌گی‌های کشورهای فقیر و افزایش کمک مالی به این کشورها و برقرار نمودن تجارت عادلانه جهانی و تأیید شرکت کنندگان در کنسرت‌ها، نشان داد که مردم سراسر جهان خواستار جهانی دیگرند که نظام سرمایه داری قادر به ایجاد چنین جهانی هرگز نبوده و نیست!

۲۴ تیر ۱۳۸۴ - ابراهیم